

Halgir 75 ár

Í gjár, mikkjalsmessudag, fylti Halgir Winther Poulsen, 75 ár og vil Sosialurin nýta høvi til at ynskja honum til lukku við degnum.

Halgir er av góðum “sjálvstýrisbergi” brotin. Pápin, Niels, var landsstýrismaður hjá flokkinum og abbin, Johan Hendrik, var tingmaður í mong ár. Mamman, Kristianna, var av Winther-fólkinum á Sandi, sum eisini hevur røtur sama veg. Halgir er føddur í Sumba, har pápin var lærari tá. Enn longur aftur er Halgir ættaður frá amtmanninum Løbner, sum vist hevur fingið verri orð á seg, enn hann hevur uppiborið.

Halgir fór ungur at lesa lögfrøði, og “lærutiðina” eftir útbúgvingina hevði hann hjá sjálvum Mogens Glistrup, sum tað júst er gjørdur ein filmur um, har hann saman við Simon Spies verður lýstur sum “gal og genial”.

Seinast í 1960-unum kom Halgir til Føroya til advokatvirkið hjá Leivi Lützen og Demmus Hentze. Hann kom sum frá leið at yvirtaka leiðsluna av hesum virki, sum í dag er eitt tað fremsta advokatvirkið í landinum.

Sum lögfrøðingur hevur

Halgir verið uppi í mongum málum. Eitt tað mest kenda og týðningarmesta er yvirtøkan av undirgrundini, har Halgir stóð fyri lögfrøðini. Hetta var roknað sum ein nærum hopleys uppgáva frá byrjan av, men so væl varð arbeitt, og so væl vóru føroysku sjónarmiðini undirbygd, at danski forsætismálaráðharrin Poul Schlüter at enda ikki visti onnur ráð enn at geva skarvin yvir. Hetta átti Halgir ein stóran lut í. Víst er er eingin olja funnin enn, men hon hevur kortini merkt nógv í føroyska samfelagnum síðan tá. Og so leingi trúgv er, so er oljan framvegis samfelagnum til stórt gagn.

Halgir hevur ikki bara havt áhuga fyri “rættvísi” í rættarsalinum. Hann hevur eisini stríðst sum nakar fyri einum rættvísum heimi. Hetta var fyrst sum nevndarlimur og síðan sum formaður í føroysku deildini av Amnesty International. Ein av hansara stríðsfeløgum var legendan Anette Wang. Tey bæði høvdu annars felags føðingardag. Í gjár vóru nevniliga 102 ár síðani, at hon var fødd. Tey bæði hava ver-

ið millum tey, sum hava verið í fremstu røð at “skapa” ein Amnesty deild, sum í mun til fólkatalið kanska er tann størsta í heiminum. Í hesum sambandi eigur eisini at verða nevnd Maud Heinesen, sála.

Halgir er giftur við Ásu, dóttir Elin Sofiu og Joen Elias Ellefsen í Miðvági. Tað er fáar familjur, sum hava havt eitt slíkt politiskt fjølbroytni. Umframt at Halgir er “genet-

iskt” sjálvstýrismaður Ellensen ættin samstundis eitt skifti umboðað á lögtingi av Fólkaflokkinum, Sambandsflokkinum og Javnaðarflokkinum! So tað hava verið livligir føðingardagar og familjusamkomur, sum tá hava verið.

Ása og Halgir eiga fyra børn, Niels, Elin Sofia, Kristianna og Jógván Elias. Try teirra eru lögfrøðingar, og synirnir eru báðir virknir

í Advokatskrivstovuni hjá pápanum, sum eisini man vera teimum ein góður ráðgevi.

Víst hevur hann sum so lagt frá sær, men tá ið á stendur, man hann framvegis vera tøkur. Eisini hevur hann í fleiri ár verið formaður í fasta gerðarrættinum, sum skal avgera ávísar trætur á arbeiðsmarknaðinum. Her hevur hann eisini torað at ganga egnar leiðir, hóast tað

kanska ikki var so væl dámt.

Framvegis ger Halgir eisini viðmerkingar til dagsins mál og gevur sítt íkast til almenna orðaskiftið, sum er ein avgerandi fyritleykt fyri fólkaræðið.

Skal sjálvur siga, at Halgir hevur mangan verið góður í ráðum, og blíð hava tey altíð verið at koma inn til.

Enn eina ferð: Hjartaliga til lukku!

6.

Katrina við Gjónna, Fuglafirði, sjeyti

Í dag, 21. septembur, fyllir Katrina systir sjeyti. Hon er eitt ár og 10 dagar yngri enn eg. Eitt tað fyrsta, eg minnst um Katrinu, er, at hon sum smágenta hevði so sera vakurt ljóst og purlut hár, men eg minnst enn betur tann dagin, tá ið óhappið hendi, og hon misti hetta prýðiliga hárið.

Vit vóru nógv fólk í húsi – tvær stórar familjur – tey har Vesturi á Horn, Billa omma og vit. Henda vanlukku morgunin skuldi Sedea fastur tendra primussin. Sum vanligt stoytti hon eitt sindur av spritti í ilatið til tað sama á primussinum fyri at hita brennarin. Hon festi í spritti, og Katrina hugdi at, men av einari ella aðrari orsök spruttaði tað brennandi spritti yvir á Katrinu og eldur kom í hana.

Fastur royndi sjálvandi sum best at slökkja. Hon bar hana út í gongina og tveitti teppið oman yvir hana og fekk soleiðis sløkt eldin. Katrina fekk ikki nakran mein sum so av hendingini, men purlurnar brendust og komu ongantið aftur.

Tá ið Katrina var vorðin vaksni, fór hon út at arbeiða. Hon arbeiddi í Piddagarði eina tíð, og hon var eisini eina tíð hjá Sáru og Jóan Paula Gregersen í Syðrugøtu. Hon fór niður á húsarhaldsskúla og var eisini eitt skiftið hjá Almu Vesturi á Horn í Havn.

Sum sagt vóru vit nógv fólk í einum lítlum húsum, men tað gekk eisini, og vit vistu ikki um nakað annað. Eg minnst serliga, tá ið vit kappaðust at lata okkum í um morgnarnar, og serliga vóru tað tveingirnir í rotu-

skónum, sum góvu okkum trupulleikar. Tvær sengur vóru inni á hvørjum kamari, og vit lógu trýggir dreingir í einari song. Tveir lógu við høvduðum á høvdalagnum, men tann triði lá við beinunum á høvdalagnum, tí tey tóku minni pláss.

Vit høvdu kúgv í húsinum, og tað var neyðugt, tí børnini vóru nógv. Vit vóru sjey systkin, og fastur og tey vóru átta, og harafturat kom omma, og vóru pápi og Sámál Andrew heima, og okkurt serligt var á vási, vóru vit tjúgu í tali.

Øll fimtan børnini eru fødd í húsunum. Hans Kristian, tann yngsti hornamaðurin, var føddur í januar í 1950, og tað summarið fluttu tey í nýggju húsin Vesturi á Horn. Kúgv flutti eisini vestur við, so vit máttu hvønn morgun

Vestur á Horn eftir mjólk. Eg minnst ein nýggjársmorgun – tað var kalt, kavi og hált – eg fór vestur eftir mjólk. Tá ið eg rann oman Heyggin, har Ragnvald býr í dag, gleið eg og misti spannina, so hon hvølvdist. Eg so vestur aftur til fastur og kærði mína neyð, og hon gav mær eitt sindur av mjólk, og glaður var eg, tí eg kundi ikki koma aftur við ongari mjólk.

Við kúgv í húsunum og fitt av seyði, høvdu vit nógv at hoyggja, og vit børn máttu hjálpa til, tá ið vit vóru so fræg, og vit hoyggjaðu víða um, tí jørðin var so smábýtt. Kúgv høvdu tey har vesturi til einaferð mitt í fimtiárunum, men vit hava hoyggjað gerðið í Hálágerði til nú, men nú fer tað at vera í so strævið hjá okkum gomlu at rokast uppi í tí sera bratta

gerðinum, so nú man vera tíð at gevast.

Vit arbeiddu eisini í torvi. Tað fyrsta, eg minnst, høvdu vit torv í Góðadali. Eg man hava verið nakað lítil tá, tí einaferð minnst eg, at pápi bar meg í leypi tann síðsta teinin niðan á Háls, og eg minnst eisini, at eg sá eina haru, sum í mínum hugaheimi er størsta hara, eg havi sæð! Seinni høvdu vit torv úti á Kamsbenni, og krógvín hjá okkum er til skjals enn omanfyri har, sum bóndin hevur velt. Tað, sum vit smádreingir gleddu okkum mest til, var, tá ið vit skuldu fáa torvið heim. Vit fyltu fyrst torvið úr krónni upp í posar og bóru teir oman til vegin stutt uttan fyri Breiðá, og so fingur vit Hjalmar á Dalbø at koyra okkum sekkirnar heim, og

tað var dagur í viku hjá okkum smádreingjum at sleppa upp í lastbilin og koyra torvið heim.

Katrina er ein sera blíð og hjálpsom kona, og mangur – bæði kendur og fremmandur – hevur sitið væl inni hjá henni og Finnboga millum ár og dag.

Góða Katrina!

Ta síðstu tíðina hava tit havt okkurt strikið, men eg og konan fara at ynskja tær og Finnboga alt tað besta í framtíðini, tí eftir ringar tíðir koma góðar tíðir.

Hjartaliga til lukku, og takk fyri, at vit fingur høvi at vera við!

Kristin